

บทอ่าน

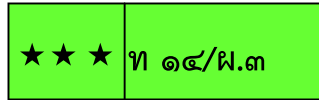
เรื่อง พากเพียรทำหน้าที่

เวลาแม่จะเตือนลูกให้ทำหน้าที่ แม่จะยกนิ้วชี้ขึ้น ลูกเห็น นิ้วชี้ก็จะนึกได้ว่าชี้ให้ทำหน้าที่นั่นเอง ในระยะที่ลูกยังเป็นเด็กเล็กๆ หน้าที่ของลูกก็ไม่มีอะไรมากนอกจากตั้งใจเรียนหนังสือ ขยันทำการบ้าน ตามที่ครูสั่ง ช่วยทำงานประจำที่บ้าน เช่น ทำที่นอนเมื่อตื่นนอนแล้ว จัดตู้เสื้อผ้าของตัวเอง ช่วยกวาดบ้านถูบ้าน ช่วยรดน้ำต้นไม้ ช่วยรับใช้ ในสิ่งที่พ่อแม่ใช้หรือมอบหมายให้ลูกทำ บางทีลูกก็ชอบเถลไถลไม่ทำ หน้าที่แม้กระทั่งการทำการกิจวัตรที่ควรทำ เช่น ตื่นนอนต้องอาบน้ำแปรง ฟัน แต่งตัวให้เรียบร้อย หรือกลับจากโรงเรียนแล้วเก็บกระเป๋าไว้ให้เป็น ที่ แล้วอาบน้ำแต่งตัวให้สะอาด สิ่งเหล่านี้แม่ก็ต้องคอยเตือนลูกอยู่เรื่อยๆ ในยามที่ลูกยังเล็กๆ อยู่ ถ้าลูกเผลอไม่ทำหน้าที่ไปบ้าง ก็ไม่ค่อย มีผลร้ายแรงอะไรนัก พ่อแม่ยอมให้อภัยลูกอยู่เสมอ และไม่เหนียวหนำย ในการที่จะเตือนลูก

เมื่อลูกโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้นลูกจะเห็นว่าลูกมีหน้าที่เพิ่มขึ้น เหมือนที่พ่อแม่กำลัง “ทำหน้าที่” ของพ่อแม่อยู่ในเวลานี้ และจะไม่มีใคร คอยเตือนลูกนอกจากผู้ที่หวังดีต่อลูกจริงๆ เท่านั้น พ่อแม่มีหน้าที่ทั้งต่อ ครอบครัว ต่องานที่กำลังทำอยู่และต่อประเทศชาติ คนอื่นๆ ก็มีหน้าที่ กันทุกคน ไม่มีใครหลีกเลี่ยงหน้าที่ได้ ถ้าขึ้นหลักเลียงก็จะกลายเป็นคน

“เหลวไหล” ไม่เป็นที่เชื่อถือของใครๆ และจะเป็นผลร้ายต่องานของส่วนรวมด้วย เมื่อลูกโตขึ้นจะรู้สึกคำว่า “หน้าที่” นี่มีพลังหรือแรงที่บีบบังคับลูกให้ต้องทำอะไรๆ อยู่ตลอดเวลา ลูกจะต้องรีบตื่นแต่เช้า ลูกขึ้น “ทำหน้าที่” ทั้งๆ ที่ลูกอยากจะนอนบิตซีเกียจอยู่อีกนานๆ ลูกจะต้องเร่งทำอะไรให้ทันเวลาตามหน้าที่ ลูกจะต้องฝืนใจทำสิ่งที่ลูกไม่เต็มใจทำอยู่บ่อยๆ บางทีลูกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า อยากจะนอนพัก แต่คำว่า “หน้าที่” จะยังไม่ยอมให้ลูกพัก ลูกจะต้องพยายามทำต่อไป จนกว่าหน้าที่จะเสร็จเรียบร้อย

ลูกคงเคยได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์หรือดูข่าวจากทีวี ตำรวจออกตามจับผู้ร้ายจนต้องบาดเจ็บสาหัส นั่นก็เพราะตำรวจปฏิบัติตามหน้าที่นั่นเอง ถึงบาดเจ็บเพียงไรเขาก็ยังภูมิใจว่าเขาได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว บางทีลูกจะรู้สึกว่าการทำหน้าที่ของเรานั้นมีอุปสรรคหลายอย่างมาขวางกั้น เราต้องแก้ปัญหา ฝ่าฟันอุปสรรคนั้นๆ บางทีเราอาจจะถูกคนอื่นหัวเราะหรือพูดเหยียดหยาม ให้เราเสียกำลังใจ แต่เราจะยอมท้อถอยไม่ได้ เราต้องทำหน้าที่ของเราต่อไปจนถึงที่สุด แม่เคยเขียนโคลงเรื่อง “หน้าที่” เอาไว้บทหนึ่ง ขอยกมาเขียนไว้ในที่นี้เพื่อลูกจะได้อ่านและเกิดกำลังใจขึ้นมาใหม่ หากลูกประสบปัญหาและอุปสรรคต่างๆ อย่างที่แม่พูดไว้

เกิดมาหน้าทีนั้น	ติดตัว
ชีพอยู่ยังยืมหัว	อย่าท้อ
สิ่งเดียวที่ควรกลัว	คือบาป
ทำถูกถึงโลกล้อ	อย่าได้หวั่นไหว

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ วรรณศิลป์ในดวงใจ ภาษาไทยที่รัก